

MONIKA JAKUBECZOVÁ

Cesta k Svetlu

SCHODY DUCHOVNÉHO RASTU

alpha

Závěrečná část
a volné pokračovanie trilógie
Prebudíli ma anjeli a Život s anjelmi

Monika Jakubeczová

Cesta k Svetlu

Schody duchovného rastu

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Text © 2021 by Monika Jakubeczová

Cover design © 2021 by Juraj Šramko
Illustrations © 2021 by Shutterstock/Isifa
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8199-8

Monika Jakubeczová

Cesta k Svetlu

Schody duchovního rastu

AJKA

OBSAH

Desať rokov po prebudení	5
Schody duchovného rastu	10
Viera	17
Pokúšenie	27
Pochybnosti	35
Bojovníci Svetla	37
Energetická čistota	43
Negatívne myšlienky	49
Vízie budúcnosti	56
Vzťahy – naše zrkadlá	61
Anjeli vo vzťahoch	65
Komu pomôžu anjeli?	73
Ako sa dostať z bolesti	78
Terapia tmou	85
Raz hore, raz dole	95
Dovoľ, aby sa život len tak stal	100
Keď hovoríme mlčaním	106
Šakalí a žirafí jazyk	114
Sľuby a vyhlásenia sú okovy	120
Sebaláska, seba prijatie	126
Nadváha a obézni duchovní ľudia	136
Byť Tu a Teraz	143
Spirituálne ego – level II.	151
Pokora	161
Sám sebe nepriateľom	167
Meditácia ako únik	174
Alibizmus – výhovorky na anjelov	179
Pandémia	186
Na prahu nového života	194
Kto je Monika Jakubecová	197

Desať rokov po prebudení

Keď niekto nastúpi na cestu duchovného rastu, otvorí sa mu nové obzory a rastie v ňom túžba dozvedieť sa viac. Poznám to z vlastnej skúsenosti a zároveň sa s tým pravidelne stretávam u ľudí, ktorí ma vyhľadajú s prosbou, aby som im odovzdala odkazy od anjelov. Cesta je jednoduchá: stačí žiť v čistej láske a veci sa okolo nás začnú hýbať smerom, ktorý je pre nás najsprávnejší. Keď sa naučíme žiť každý deň s jediným pocitom – bezpodmienečnou láskou – naše vedomie sa bude postupne zvyšovať. Plynutím času sa dostaneme bližšie k vyšším dimenziám. Znie to jednoducho, prečo teda nemáme celosvetový mier, prečo nie sú všetci láskyplní a pozorní k sebe aj k prírode a prečo to trvá ľuďom tak dlho, aj keď sa snažia? Ako sa dostať k osvieteniu alebo aspoň do stavu, keď už necítíme hnev, strach, bolesť srdca, neodsudzujeme, nehodnotíme, a keď sa už necítíme ako obeť, ale s pokorou precítíme, že sme tvorcami nášho vlastného sveta?

Prešlo desať rokov od môjho duchovného prebudenia. Keď som prednedávnom pri jednej meditácii komunikovala so svojimi sprievodcami, posol Boha mi povedal: *Ukáž im svoju cestu. Povedz im, čím všetkým si prechádzala ty...* Z odkazu som pochopila, že sú ľudia, ktorých moje schody k vyšším vibráciám môžu inšpirovať, iným zas potvrdiť realnosť vlastných krokov na ich ceste za Svetlom. Často totiž padáme do pochybností, či to, čo si myslíme alebo zažívame, je v náš prospech, alebo s nami hýbu spodné sily.

Je dôležité pochopiť, že k Pravde, Láske, Bohu a Zdroju vedie nekonečne veľa ciest a každý si nájde tú, ktorá je preňho najviac prijateľná. **Žiadna cesta nie je viac či menej horšia alebo lepšia. Je len skúsenosť, ktorá nás posúva.** Stačí, ak budeme sledovať, či naše kroky na danej ceste vedú k Svetlu, alebo nás vyčlňujú z harmonického streda. Ak sa tak stane, ak pocítíme hoci aj jemnú pochybnosť alebo inú disharmóniu z aktivít či informácií, ktoré k nám v danom čase prichádzajú, bez toho, aby sme to súdili, či inak hodnotili, jednoducho si musíme nájsť iný chodník. A bude to v absolútnom poriadku. Je možné, že učiteľ, od ktorého sme sa doteraz učili, už naplnil svoju misiu a už nám nevie dať nič, čo by nás posunulo. Nie je to ničia vina. Je to ako pozemská škola. Sú pedagógovia, ktorí sa špecializujú na nižšie ročníky, iní na stredoškolákov a ďalší učia učiteľov. Ani jeden z nich nie je menej či viac. Keď vyrastieme z lavíc nižších ročníkov, treba ísť ďalej. Hovorí sa, že keď študent

dozreje, učiteľ sa objaví. A tak je to aj pri duchovnom raste jednotlivca. Zo začiatku možno stačia knihy a videá, neskôr však už cítime potrebu porozprávať sa s nejakým skúsenejším liečiteľom či spirituálne vzdelaným lektorom. Časom však túžime mať vlastné zážitky, a tak hľadáme ďalšie možnosti rastu.

Dnes, keď sa obzriem, odkiaľ som vykročila na svoju cestu vedomého duchovného rastu a kde som teraz, točí sa mi z toho hlava. Niekedy sa diali zmeny postupne, lineárne s plynutím času, inokedy prešli dlhé mesiace, keď sa navonok nič nedialo, hoci duša dozrievala. Ale zažila som aj turbulentné, nečakané, no náhle kvantové skoky, keď som počas jednej mediácie prežila poznanie, ktoré okamžitou platnosťou zmenilo moje vibrácie. Každý z nás má v osude svoj vlastný plán, a preto, ak očakávate, že zažijete podobné skúsenosti ako autori spirituálnych kníh, sa môžete sklamať. Každý človek prichádza do tohto života so špecifickým cieľom, pričom musí zažiť také situácie, ktoré mu pomôžu posunúť sa k vyššiemu vedomiu. Preto je logické, že aj jednotlivé cesty k cieľu budú rôznorodé. Zakaždým, keď som túžila zažiť to, o čom som v knihách čítala alebo od mojich majstrov počula, brzdila som samu seba. V tom čase sa v mojom spirituálnom svete nič nedialo. Teda, tak som sa nazdávala. Bol to proste proces, čas, ktorý som potrebovala na pochopenie toho, kto vlastne som. A potom, keď som sa Bohu odovzdala a povedala som

si, nech sa stane to, čo je pre mňa najlepšie, zrazu som stretla ľudí, ktorí ma posunuli alebo som zažila počas meditácie také neopísateľne krásne uvedomenia, že to zmenilo moje bytie.

Preto prosím cteného čitateľa, aby pristupoval k obsahu tejto knihy ako k možnostiam, ktoré môžu, ale aj nemusia v jeho prípade fungovať. Je to jedna z ciest, ktorá vedie k poznaniu – cesta anjelov. Pracujem a žijem s nimi desať rokov a o tom vám budem písať. Ako sa môj bezbožný život zmenil od základov. O ezoterických stretnutiach som tvrdila, že je to vymývanie mozgov a hľa, dnes ich sama organizujem. Cítim to tak, že som dostala obrovskú milosť, keďže som nemusela opustiť svoje telo a mohla som sa narodiť do nového života bez toho, aby som musela prežiť fyzickú starobu a nevedomosť malého dieťaťa s turbulentným hľadaním samého seba v pubertálnom veku. Celý rok 2010 bol o mojom nevedomom narodení sa do nového, duchovného života. Dlhé mesiace som prežívala chaos a nepochopenie zo situácií, ktoré sa mi diali. Trvalo mi pomerne dlho, kým som dokázala prijať všetky skúsenosti ako reálny stav a nie len ako rozprávku. Napokon sa z toho obdobia zrodila kniha *Prebudili ma anjeli* (vydal IKAR v roku 2013). Teraz, desať rokov po tom, keď píšem tieto riadky, v roku 2020, sa to opakuje – no dnes je to už na vedomej úrovni a pozorne vnímam, čo sa so mnou deje. Presne viem, kedy som „zomrela“ a kedy som sa znova „poskladala“. Aktuálne sa znovu rodím do novej etapy svojho bytia bez

potreby opustenia tela. Začína sa môj nový život, a tak sa naposledy obzerám do minulosti.

So všetkou svojou láskou a pokorou vám prinášam svojich desať rokov putovania duchovným svetom. Posnažím sa popísať aj techniky, ktoré mi pomáhali. Niektoré som sa naučila na rôznych seminároch či z kníh, ďalšie mi ukázali anjeli. Azda vám táto kniha prinesie aspoň jedno nové poznanie, pokoj a posun na ceste k Svetlu. Nech je vaša cesta požehnaná!

Schody duchovného rastu

Čas plynie a veci sa okolo nás neustále menia. Dnes už nehodnotíme ľudí ako pred rokmi, či sú ateisti, veriaci alebo ezoterici, ale pozeráme sa na to, kde aktuálne sú na svojej duchovnej ceste. Lebo všetci po nej kráčame, či o tom vieme, alebo nie.

Rozdiel je v tom, či sme si toho vedomí a čo o tejto ceste vieme.

Má rôzne fázy. Nultý úsek spirituálnej cesty je stav, keď sa človek nehlási k duchovnu. Jeho viera sa neviaže k Bohu ani iným náboženstvám. Lenže aj toto je cesta, len zatiaľ nevedomá. Je to začiatok (na tejto planéte, v tomto živote), kde sa batoh len naplňuje: negatívnymi emóciami, karmickými záťažami a nedodržanými sľubmi. Vedomá spirituálna cesta sa začína v momente, keď duša precitne a rozhodne sa spomínaný batoh vyprázdňovať. Chce sa zbaviť všetkého, čo nie je láskyplné. Vtedy sa začína duchovný rast.

Sú tri hlavné úseky vedomého žitia.

Prvý úsek je v čase, keď vedome začneme kráčať na spirituálnej ceste a vieme, že sa ešte musíme veľa učiť. Môžeme sa začať zaujímať o duchovno pre nejakú tragédiu či stratu milovaného človeka. Môže nás zastihnúť choroba a nevidíme iné východisko. Môžeme zažiť malý zázrak, ktorý v nás odštartuje hľadanie niečoho, čo je za viditeľným. Nerozumieme mnohým veciam, ale už isto vieme, že existuje niečo medzi nebom a zemou. Začíname hľadať. Čítame duchovné knihy, vyhľadávame videá, čo by nám zodpovedali otázky, ktoré ani nevieme sformulovať. Začíname navštevovať relaxačné a duchovné stretnutia, festivaly a individuálne sedenia. V tomto úseku nášho bádania sme ako suchá špongia, ktorá nasáva všetko, čo sa podobá na spiritualitu.

Druhý úsek nášho duchovného rastu je relatívne najkratší. V tomto čase človek už pozná zákonitosti univerza a má pocit, že chápe všetky súvislosti a dôvody. Cíti sa silný, múdry a priam osvietený, lebo ak aj niečo nevie, v meditácii dostane odpoveď. Rastúcou vďačnosťou a poznaním neuchopiteľného sa nepozorovane objavuje spirituálne ego. Okrem pocitu, že sa nič nemusíme pýtať, lebo odpovede dostávame zhora, objavuje sa aj negatívna stránka múdrosti: pocit, že to viem lepšie, a preto musím *pravdu* vysvetliť ostatným, ktorí sa na túto úroveň ešte

nedostali. V čase prežívania spirituálneho ega duchovný človek rozdáva nevyžiadané rady a úprimne nerozumie tomu, prečo sa od neho ľudia odvracajú. Veď im chce len dobre, lebo vidí veci, čo ostatní nevidia. Súdi a hodnotí ľudí a niekedy sa nad nimi aj vyvyšuje. V tomto úseku sa paradoxne oddelenosť („ja“ a nie „my“) zosilňuje. Čím skôr rozoznáme vplyv ega, tým skôr môžeme postúpiť na vyšší schod nášho duchovného rastu. Ešte v tomto druhom úseku, ale už po vytriezvení zo spirituálneho ega, je človek uvedomelejší, chápe, že každý má svoju rýchlosť rastu na svojej ceste, no v tomto čase je ešte stále v presvedčení, že aktuálne dosiahnuté osvietenie je strop v duchovnom raste. Už s ním nelomcuje ego, žije v pokore a vďačnosti a pracuje na sebe, aby sa kvalita jeho bytia zlepšovala. Potom nečakane, keď už prirodzene zažíva každý svoj deň v láske a radosi, prichádza uvedomenie, poznanie, že tento stav nie je konečný. Vtedy nastupuje ďalší stupeň.

Tretí úsek duchovného rastu je najdlhší. Je to fáza, keď človek pochopí, že neexistuje strop. Že výrok „cesta je cieľ“ treba brať doslovne. Tento úsek jeho cesty začína poznaním, že vždy bude ďalší schod, ďalšie uvedomenia a jednorazové, aktuálne osvietenia. Radikálne sa mení jeho život k lepšiemu, lebo sa zmenia jeho názory. Takýto človek každý deň prežíva v úprimnej radosi s pokorou a vďačnosťou. Ak sa objavia nepríjemnosti, tieto životné situácie vníma ako výzvy k rastu. Nefňuká a prestáva sa

na seba pozerá ako na obeť. Chápe, že za svoj život je zodpovedný len on sám, a preto tak aj koná. Jeho viera je neotrasiteľná a rozumie tomu, že ak sa mu aj neplnia sny a ciele, má to nejaký dôvod. Postupne pochopí, že po každej zdolanej skúške či hlbokom uvedomení príde čas ticha, akoby sa nič nedialo. Je to obdobie ukotvovania naučených právd, ktoré sa musia integrovať do jeho vedomia a duše. Takto sa mení charakter človeka, ale aj samotnej duše. A potom prídu ďalšie situácie a výzvy. Ak ich úspešne zdoľá, vyrieši a pochopí, opätovne pocíti, že sa otvorili nové obzory. Na tejto ceste duchovný človek už vidí, že **nikdy nie je koniec, lebo nové veci a uvedomenia prichádzajú v novej kvalite starých poznání.** Láska môže byť hlbšia, lebo už nie je majetnícka, vyššia úroveň vďačnosti začne vhaňať slzy do očí a hlbšia pokora spôsobí, že voľakedy utáraný človek dokáže povedať svoje myšlienky a názory len jediným pohľadom.

Cieľom duchovnej cesty je samotný rast. Prežívanie aktuálnej reality najlepšie ako vieme. Lebo vždy bude zajtrajšok, ktorý závisí od toho, ako cítime, myslíme a konáme dnes. Krajší zajtrajšok nám nikto nevie darovať. Závisí to len od nás. Preto je nesmierne dôležité začať a pracovať na posilnení sebalásky, v ktoromkoľvek úseku spirituálneho putovania sa práve nachádzame. Lebo vždy bude pred nami cesta a my na nej s večným, neoddeliteľným putujúcim partnerom: sami so sebou. Spirituálny rast by sa mal prežívať v radošti. Cieľom na tejto ceste je zložiť všetko,

čo nie je naše, čo nás trápi a ťaží a kráčať ďalej s ľahkosťou a radosťou. Keď to dosiahneme, potom môžeme pomáhať iným. Vtedy totiž prestane byť „ja“ a bude len „my“. V tomto štádiu už nielen duša cíti, ale aj vedomie človeka chápe a vie, že všetko je jedno. Že nikdy sme neboli oddelení od Zdroja. Že Boh žije naozaj v nás, skrze nás.

Roky komunikujem so svojimi čitateľmi, a keď som sa ich spýtala, čo im pomáhalo v raste na ich duchovnej ceste, dostala som veľa rovnakých odpovedí.

V prvom rade to boli knihy – s tematikou od uvedomenia si vlastnej hodnoty až po vysoko spirituálne, anjelské. Potom nasledovali rôzne kurzy, školy, semináre, stretnutia a osobné terapie.

Na udržiavanie harmónie a ďalšie pochopenia využívajú najmä meditáciu. No nie každý to vie, k čomu jedna čitateľka napísala: *Meditácie nerobím, stále mi to nejde, ale mám nahrávku Ho'oponopono a tou sa čistím*. Iní sa zas liečia a energeticky čistia Gayatry mantrou, ktorej sa hovorí mantra mantier. Lieči, aj keď ju máte pustenú na pozadí, pričom robíte inú aktivitu (varenie, žehlenie, upratovanie či administratívnu prácu pri počítači a podobne).

Uvádžam ďalšie príklady z listov, čo ľuďom pomohlo na ich ceste rastu:

Čo mi robí dobre z duchovnej stránky? Skupinové stretnutia s meditáciami, terapia krištáľovými miskami,

videá a rozhovory na youtube, nádherné východy a západy slnka, denná aj nočná obloha, kvety, príroda, zvieratá, je toho, našťastie, dosť. A hlavne som sa naučila vychutnať si každý okamih tu a teraz. A byť viac vďačná za veľa vecí, ktoré nie sú samozrejmé.

Musím vám povedať, že odkedy sa nemodlím štýlom prosím, ale štýlom ďakujem, veľmi veľa vecí sa potvrdilo. Snažím sa udržiavať v strede, v nultom bode, požiadať energiu od Najvyššieho (a ďakujem mu), a na počudovanie, mám skutočne tolko energií, že som občas sama z toho prekvapená.

Pomáhalo mi veľa kníh. Danú knihu som si pritiahla presne takú, ktorej som aj porozumela. Bola písaná takou rečou, aby som ju pochopila.

Okrem kníh a seminárov mi pomáhali hlavne zažité skúsenosti, možno aj hodené kamene a polená pod nohy a následná sebareflexia mojich činov, reakcií a spájanie si súvislostí, že prečo sa to či ono deje/udialo.

Čitateľka Lucka napísala: Je fakt úžasné uvedomiť si, akou zmenou človek dokáže prejsť, keď sa dáva viesť Bohom a rozhodne sa skutočne žiť.

Azda aj táto kniha prispeje svojou troškou k vášmu ďalšiemu poznaniu. Všetci sme iní, máme rozdielne cesty

a zažívame si vlastné lekcie a skúsenosti, ktoré nás posúvajú vpred. Ale ak len jedna jediná veta vo vás vyvolá AHA efekt alebo potvrdenie toho, čo sa vám deje, a tým prinesie pokoj vašej duši, už sa mi oplátilo napísať o technikách a spôsoboch riešenia, ktoré posúvali mňa na mojej ceste spirituálneho poznania. Otváram sa vám s láskou a úctou k vašej jedinečnosti.